

HERRNHUTS BRÖDRAMMISSION

NR 1 2024

Ett okuvligt hopp

Under en nyligen genomförd resa till Uganda och Sydafrika slogs vi av hur särskilt de fattiga i Uganda verkade vara burna av ett okuvligt hopp. I ett land där det ofta saknas elektricitet eller rent vatten, kämpade människorna oförtrutet på i hetta och damm, ofta med ett leende på läpparna. Ensamstående mödrar fortsätter kämpa för sina barn, trots mycket begränsade möjligheter. Man hjälps åt och stöttar varandra. Ingenting får dem att ge upp.

Varifrån får de sin inre styrka? Som tillfällig besökare kan man bara förundras, känna tacksamhet och inse att vi som västerlänningar har mycket att lära när det gäller livsglädje, tålamod och hopp. Men för alla, finns en källa till hopp:

Romarbrevet 15:4 säger:
Alla profetior i skriften står där för att undervisa oss, så att vi genom vår uthållighet och den tröst skriften ger oss kan bevara vårt hopp.

Vi behöver kraft så att vi orkar hålla ut och tröst för att inte tappa hoppet. Och det är precis vad bibeln ger oss då vi läser den med eftertanke och tar till oss det som står skrivet!

I Sydafrika mötte vi många som upplevt stora förluster i livet, inom familjen, förlust av hälsa och rikedom, men även där slogs vi av hur man fortsatt kämpa vidare i motvinden. Man slåss mot korruption mot hög arbetslöshet och ökande fattigdom. Den unga generationen kämpar för att nå ut med evangeliet på ett relevant sätt trots motstånd.

Det finns hopp och tröst att hämta hos Gud hur de yttre omständigheterna än ser ut. Ge inte upp, även om livet känns svårt. Gud har inte övergett dig. Han vill dig väl och vill ge dig en framtid och ett hopp! (Jer. 29) Glöm inte att vi lever efter Jesu uppståndelse. Hans seger över alla omöjliga odds är också vår!

Jag ber med Paulus' ord:
Må hoppets Gud fylla er tro med glädje och frid och ge er ett allt rikare hopp genom den Helige Andes kraft.
Rom 15:13

Med en önskan om en välsignad vår!
Klas Lindberg

Uganda

en personlig reseberättelse

Äntligen kom dagen då vi kunde kliva på planet till Uganda! Alla tidskrävande förberedelser var avklarade. Vi hade börjat äta våra malariapiller, svalt koleravaccinet, ja allt var i sin ordning. Nu satt vi på planet på väg till Entebbe i Uganda via Addis Abeba. Planet var nästan fullt så det vara bara att försöka krypa ihop i flygstolen för några minuters vila.

Efter 14 timmars resa och 20 minuters sömn var det dags för landing.

Vi möttes av vår vän pastor Julius Mubiru med familj. Den tropiska värmen kändes inbjudande.

”Skönt att få vila lite nu”, tänkte vi då vi kom in på hotellrummet. ”Och då kommer jag och hämtar er i morgon bitti klockan fyra”, meddelade pastorn. ”Aj då, där försvann den vilan!” Det var bara att sätta väckarklockan på 3.30. Tanken var att vi skulle hinna med sjufärjan och åka till ön Buwooya Island i Victoriasjön. Där hade man startat verksamhet och drev bl. a. ett ”piggery”, en uppfödningverksamhet av grisar.

Då vi kom fram till den första lilla församlingen som samlades under ett par träd, hade folk väntat länge på oss. Vi välkomnades med sång.

Innan den korta gudstjänsten visade elvabarnspappan, pastor John stolt upp grisodlingen som han ansvarade för.

Målet var att kunna ge de fattiga, särskilt ensamstående mödrar en kuling som de fick ta hem och göda upp. Ju större den blev, desto högre pris betingade den. En sugga som kunde få egna kulingar var en lyckträff. Då behövde man bara ge tillbaka en kuling från kullen. Den gavs sedan till någon annan. Resten av kullen med suggan fick man behålla.

Den som fått en kuling som vuxit upp och sålts fick betala tillbaka ursprungspriset för kulingen och behålla vinsten själv. På så sätt fick både mödrarna bättre ekonomi och den gemensamma "banken" allt större resurser att hjälpa fler. Denna "bank" hade inrättats för ensamstående mödrar och sköttes av dem själva. Den gemensamma potten som man fick låna ifrån hjälpte mödrarna att få igång enklare företag med framställning av mattor, korgar etc. Alla blev vinnare!

Kerstin, min fru, fick förmånen att möta de ensamstående kvinnorna och tala uppmuntrande ord till dem. Dessa kvinnor som ofta misshandlats av sina män möttes ofta i kyrkan, delade erfarenheter och bad för varandra. Den yngsta mamman hade blivit gravid vid 13 års ålder och sedan blivit övergiven. I mångas ansikten avspeglades en djup smärta, men mamman med ensamt ansvar för åtta barn utstrålade mest glädje!

På en annan plats hade man särskilt inriktat sig på dem som var funktionsnedsatta. Gruppen hade bildats den 20 oktober 2023 och stod under överinseende av den diakonala delen av Brödrakyrkan i Uganda. Församlingen bestod av 30 personer varav 18 med olika funktionshinder. Man planerade att starta ett hönseri för att få inkomster till dessa människor som behövde rullstolar, kryckor, hörapparater, pengar till utbildning m.m.

Barn med olika funktionsnedsättningar göms ofta undan i Uganda, eftersom man skäms för dem, men här fick de möta respekt och omsorg. De fick lära känna andra i en liknande situation och bryta sin isolering.

Den stora invigningsdagen

Så kom äntligen den dag man väntat så länge på: **INVIGNINGEN AV DEN FÖRSTA BRÖDRAKYRKAN NÅGONSIN I UGANDA!**

Det blev ännu en tidig morgon.

På söndagsmorgonen var trafiken beskedligare, men de stora hålen i vägarna gjorde det ändå omöjligt att hålla en jämn hastighet. Efter en timmes bilfärd började bilen uppföra sig underligt. Det var bara att köra åt sidan och stanna bilen. Punktering! Hur ska vi nu hinna i tid till kyrkan? Pastor Julius tog vant av sig kavajen och tog fram reservhjul, domkraft och fälgkors. En stund senare fortsatte färderna, med åtskilliga svettdroppar i pannan hos vår chaufför.

Mycket folk hade samlats vid kyrkan. Vi klädde på oss prästkläderna och gick igenom de olika momenten i gudstjänsten. Totalt fem präster skulle tjänstgöra och ett stort antal barn och unga skulle döpas. Man bad mig döpa 35 personer

– personligt rekord och alla dopattester skulle fyllas i. Ordning och reda i allt! Något försenade började processionen runt kyrkan. Vi stannade vid en inmurad platta till höger om ingången som högtidligt avtäcktes. Där stod: ”Till Guds ära byggdes denna kyrka med hjälp av egna insatser och starkt stöd från Evangeliska Brödräfsamlingen i Stockholm, Sverige. Prästen Klas Lindberg välsignade denna sten den 11 februari 2024. Vårt Lamm har segrat! Låt oss följa det!”

På drygt sju år har Brödrakyrkan i Uganda vuxit till 600 medlemmar. De kan inte ta någonting för givet utan måste börja helt från grunden i allt de gör. Då nya grupper bildas är man hänvisade till de egna hemmen som ofta är små, eller att mötas under ett träd eller i en enkel skollokal. De unga ledarna, som antingen redan utbildat sig eller var under utbildning arbetade alla utan lön. Deras hängivenhet och kloka ledarskap imponerade.

Bilden till v:
Julius Mubiru och Earnest Ssembuya

Det blev dags att klippa av bandet för ingången och inviga kyrkan officiellt. Jag fick en sax i handen, höjde den i luften och sade: "Idag inviger vi den första Brödrakyrkan i Uganda! Må denna plats vara en plats för Guds glädje och frid, där Hans nåd kan verka!" Så klipptes bandet av och hela församlingen utbrast i ett befriande och högljutt jubel.

Det blev sång. Det blev dans. Det blev högtidliga tal och efter två timmar dags för dop. En enkel plastbalja fylldes med vatten och så kom föräldrar med sina barn i olika åldrar. Det var inte alltid lätt att hålla reda på alla namnen, men alla 35 blev döpta i Faderns, Sonens och den helige Andes namn.

Nu var blodsockret nere vid fotknölna och jag skulle snart predika. Jag var tvungen att få i mig något. I kavajfickan hittade jag en banan och lite julgodis som kommit med från Sverige. Predikan blev inte så lång, men alla lyssnade och tog emot.

Ännu mer sång och glädje och så var

det dags för kollekten som lämnades framme vid altaret. Sjungandes marscherade man fram och gav i sin fattigdom och glädje en mycket generös kollek.

Allra sist överlämnades från Brödrakyrkans församlingen en vacker altarduk som föreställde den gemensamma symbolen: Lammet som har sekrat. Den hade legat i många decennier, undangömd i ett skåp i kyrkan på Sibyllegatan och inte använts på väldigt länge.

När Kerstin hittade den insåg vi att det var just en sådan här gåva vi ville överlämna till invigningen. Den passade perfekt i färgerna då den vecklades upp. Det gick ett sus genom församlingen och det var en fröjd, ja direkt rörande att se med vilken glädje ugandierna tog emot den gamla altarduken. Vi hade inte kunnat ge dem en bättre present. Den kopplade dem till den till den världsvida Brödrakyrkan, till historien och inte minst till Brödrakyrkans församlingen i Stockholm.

Gudstjänsten tog så småningom slut, men festen fortsatte. Några långbord dukades fram och så ställdes grytor och fat fram med en väldig massa traditionell festmat. Idag skulle man fira! I mitten av bordet låg några knyten av bananblad som innehöll kyckling. De hade tillagats över eld i sitt eget spad och kryddats. Då vi öppnade knytena slog en underbar doft emot oss. Dessa kycklingknyten var något av det godaste jag någonsin ätit.

Det var en sådan glädje och kärlek under festen. Alla fick mat. För att inte någon skulle bli för trött av den långa gudstjänsten och festen uppförde ungdomarna ett slags drama samtidigt som vi åt. Vilka härliga talanger!

En historisk gudstjänst var till ända och det blev dags att återvända hemåt. Endast en sak återstod. Jag skulle få plantera ett mangoträd, som i framtiden skulle påminna om den här dagen. Möjligen var också tanken att jag skulle lockas att återvända någon dag för att inspektera hur trädet artat sig och kanske äta något av dess frukt. Kerstin hade dagen innan, då hon talat till de ensamstående mödrarna fått plantera ett träd med frukter som ägde

speciell läkedomskraft.

Så rullade vi iväg på reservhjulet. ”Men, inte kan vi åka vidare med ett reservhjul hela tiden?” ”Lugn”, svarade pastor Julius. ”Jag vet ett ställe där man lagar punkteringar dygnet runt. Vi är vana vid sådant här.” Vi åkte dit och efter en knapp halvtimme var däckets lagat och satt på plats. Kostnad: 35 kronor!

Då vi började vår resa var det med avsikten att avsluta ett viktigt missionsprojekt och inviga den första Brödrakyrkan i Uganda. Men efter att ha mött alla dessa varma människor och de hängivna och kloka ledarna så kändes det fel att avbryta vårt stöd till detta fruktbarande pionjärarbete. Sällan har vi väl i Herrnhuts Brödramission lyckas skörda så mycket gott ur varenda krona som vi gett! I framtiden finns planer på att bygga en skola nära kyrkan. Behovet av utbildning är stort och många barn tvingas gå till fots nästan en mil varje dag till närmaste skola. Jag tror att ni som stöder vår mission också anser att vi bör fortsätta vårt stöd till våra fattiga, kämpande syskon i Uganda.

Klas Lindberg

Att få vara med och stötta dessa människor var ett rent privilegium och jag vill från mitt innersta tacka alla er – generösa givare som gjort detta möjligt! Ni har skrivit kyrkohistoria och bidragit till att ge en mängd underbara och fattiga människor hopp inför framtiden.

STORT TACK FÖR ALLA ERA GÅVOR!

Att äta med Gud

Vi människor tycker om att äta tillsammans. Det handlar inte bara om att få tyst på magarna. Gemenskapen och samtalen mellan tuggorna ökar samhörigheten och vi lär känna varandra bättre.

I Brödraförsamlingen möts vi nästan aldrig utan att vi äter och dricker något. Ofta tar kyrkkaffet längre tid än gudstjänsten, vilket bidrar till den öppna atmosfären i församlingen.

Bilden t v från matutdelning i Buwooya, Uganda. Bilderna ovan från Skärtorsdagens påskmåltid.

Måltiden i bibeln är viktig. Den viktigaste är förbundsmåltiden.

När ett förbund slutits firar man genom att äta tillsammans. Det gäller även festen efter vigseln. Man hör ihop på ett djupare sätt och är beredda att stötta och försvara varandra. Löftena som avgetts skapar stabilitet och trygghet. Att ha tillgång till ett starkt förbund har varit avgörande i historien – så även idag!

Gud vill leva nära människan under starka och trygga förhållanden. Redan i Edens trädgård var det upplagt för underbar gemenskap och många härliga måltider. Tyvärr var de första människorna för ivriga och tog av den förbjudna frukten. Förbundet med Gud bröts. Alltsedan dess söker Gud människan för att upprätta ett nytt förbund med henne.

Målet är att kunna äta tillsammans med henne igen.

Gud är alltid trofast och står för sina löften medan vi bryter dem på löpande band.

NOA

Några få har lyssnat till Gud i historien. Noa hörde till dem. Han gjorde som Gud sade. Resultatet blev ett förbund med beskydd för hela skapelsen. Noa offrade åt Gud och de åt tillsammans.

ABRAHAM

Abraham ingick också i förbund med Gud och de åt tillsammans flera gånger. Genom Isak och Jakob stabiliserades förbundet.

MOSES

Moses fick i uppdrag att förtydliga förbundet med Gud. I samband med befrielsen ut ur Egypten åts en måltid, påskalammet. Påskmåltiden instiftades. Den var också profetisk och syftade framåt mot påskoffret av Guds lamm på korset.

Under den följande långa ökenvandringen försåg Gud hela tiden sitt folk med mat från himlen: manna och vaktlar samt vatten ur klippan. Han gav sitt folk lagen och kulmen på allt är måltiden på berget då Moses och hans sjuttio äldste ”gick upp på berget och de såg Israels Gud. Under hans fötter var ett golv av safir; det liknade själva himlen i klarhet. Han lyfte inte sin hand mot de främsta i Israel: De skådade Gud, och de åt och drack.” 2 Mos 24:9-11 Trots att Gud så tydligt, så många gånger, visat sin vilja att ha en innerlig gemenskap med människan, dröjde det inte länge förrän förbundet bröts igen av människan.

Lagen som Moses meddelat folket fungerade bara delvis som rättesnöre. Det blev oftare en påminnelse om människans misslyckanden, en påminnelse om våra felsteg. All synd måste sonas för den bryter gemenskapen med Gud.

Så utvecklades en stark offerkult i Israel. Varje dag stod prästerna och offrade för folkets synder. Men ingen blev bättre av det. Gud måste göra något radikalt.

PÅSKMÅLTIDEN

Det är det påskens budskap handlar om. Gud sände sin egen son till världen för att visa hur mycket han brydde sig om människorna. Jesus botade dem och gav dem hopp. Han bröt bröd och åt med dem. Ändå skulle han helt oförtjänt råka ut för ett justitiemord.

Innan den fatala påsken inleddes samlade han sina lärjungar till en måltid. Då han bröt brödet använde han det som en bild

på sin kropp som skulle brytas ner för att ge världen liv. Vinet som alla skulle dricka ur samma bägare pekade på hans blod som skulle utgjutas för hela världens synder. Under den sista aftonmåltiden (nattvarden) med lärjungarna instiftade Jesus ett nytt förbund som handlar om förlåtelse och helande av relationer.

Han gjorde det även med dem som skulle förråda honom. Alla är inbjudna till att äta med Gud!

"Måltiden i Emmaus", av Caravaggio 1601
National Gallery, London

Fadern älskar sonen för att han av egen fri vilja väljer att ge sitt liv till lösen för oss alla.

Denna helt enastående kärlekshandling på korset, som är så gränslöst självutgivande visar tydligast av allt om hur djup Guds längtan är efter oss. Han skyr inga medel för att äntligen få äta med oss, ansikte mot ansikte.

Då Jesus dör på korset dör också roten till allt ont. Med sin uppståndelse från de döda visar han vad som väntar i framtiden. Döden kommer inte att få sista ordet. Nej, ett nytt liv utan synd, ondska och lidande väntar, i den innerligaste gemenskapen med Gud själv!

Vi ska få ta del av den stora nattvarden i himlen. En liten försmak på detta är när Jesus äter med lärjungarna efter sin uppståndelse.

Varje gång vi firar nattvard får vi ta del av Guds kärlek och förlåtelse. Vi är på väg in i en djupare gemenskap med Gud och med varandra än vi någonsin haft tidigare. Den ska heller aldrig upphöra! Varje nattvardsgång blir en påminnelse om detta.

Tänk på det nästa gång du firar nattvard: Det var för dig han dog, det var för dig han uppstod. Han älskar dig och längtar efter att dela allt med dig i sin kärleksmåltid.

Klas Lindberg

Stora behov och utmaningar i SYDAFRIKA

Brödrakyrkan i Sydafrika har funnits sedan mitten av 1700-talet. EBF har i drygt fem års tid understött David Daniels som är samordnare för ungdomarna i kyrkan. Vi fick möta honom och många andra hängivna kristna ledare som kämpar mot apati och uppgivenhet i samhället och bland sina medlemmar. Alla betonade vikten av samarbete mellan kyrkorna och att inkludera fler ungdomar i arbetet.

Bilden är från Zwelihle, All Saints Church, där ortens ungdomar tillverkar trummor av gamla lastpallar. Trummorna säljs bl a till USA. Inkomsten går till utbildningsstipendier för ungdomar.

Syftet med vår resa till Kapstaden var att besöka David Daniels som vi stöttat i fem års tid. Vi ville på plats följa hans strategiska arbete för ungdomarna i Brödrakyrkan och få inblickar i det ekumeniska arbete han är involverad i.

Klas Lindberg och David Daniels

Brödrakyrkan i Sydafrika har funnits sedan mitten av 1700-talet och har idag ca 100 000 medlemmar. Därmed är den en av de större herrnhutiska kyrkorna i världen. De allra flesta medlemmarna är färgade som blivit utsatta för förtryck under apartheidregimen. Detta har fortsatt att prägla deras kamp för bättre villkor för svarta och färgade.

Vårt första besök gick till Hermanus, en stad vid kusten, en dryg timmes resa österut från Kapstaden. Där grundade herrnhutarna en spetskoloni i början på 1800-talet som fick namnet Volmoed som betyder "Vid gott mod" på afrikaans. Idag är den platsen en ekumenisk oas, med retreatcenter och olika utbildningar och kurser. Vi fick vara med på en lysande föreläsning om "Fred i en konfliktfylld tid" som hölls av en av Volmoeds sentida pionjärer, 84-åriga John de Gruchy med efterföljande nattvardsgång.

Volmoed

En viktig del av verksamheten där är att utbilda unga människor att bli goda ledare och ge dem redskap att hantera framtidens utmaningar. David Daniels tillhörde en av de en av de första årskullarna. Han har också varit en del av staben på Volmoed i några år.

Tack vare en generös engångs-donation från det amerikanska teknikföretaget Apple nyligen kan man fortsätta driva verksamheten som stod inför sin värsta kris någonsin.

Visionen är att vara en enande kraft bland kyrkorna. Det ständigt pågående samtalet och den skarpa samhällsanalysen inspirerar till viktiga insatser inom utbildning och diakoni.

Dagen därpå mötte vi ordföranden för Sydafrikas kristna råd i Western Cape, **Rodney Whiteman**, en synnerligen klok och sympatisk anglikansk präst. Han lyfte fram vikten av kyrkornas gemensamma kamp mot korruption och behovet av att söka gemensamma lösningar på de många sociala problem som Sydafrika har att brottas med.

”Samhället stängdes nästan helt ner under pandemin i Sydafrika. Inga gudstjänster firades annat än digitalt. Många kyrkor tröttnade i sitt engagemang och människors ekonomi och engagemang påverkades också negativt. Den trenden måste brytas. Kyrkorna får inte ge upp! Vi behöver samarbeta! Med en enad front får vi större slagkraft.”

Rodney Whiteman

Ett besök i det nyöppnade **Desmond och Leah Tutus Exhibition** gav en intressant inblick i hur viktig kyrkans kamp under och efter apartheidtiden varit. I de olika rummen kunde man via korta videofilmer följa Desmond Tutus liv och hans betydelse för den oblodiga upplösningen av apartheidsystemet i Sydafrika. Desmond Tutus viktigaste vapendragare var förstås president Nelson Mandela men också personer som Joy Faith Kronenburg som tjänstgjort också i Sverige fanns med i samlingen av nyckelpersoner. I en sal svävade en docka av Desmond Tutu iförd fullt ornat över muséet, en symbol för att hans ande fortfarande lever kvar här i många hjärtan.

Ungdomarna är Sydafrikas framtid

En höjdpunkt under resan var att få möta en härlig grupp kristna ungdomar som träffades en fredagkväll i ett hem och själva ansvarade för kvällens program. Eftersom det var Valentindagen var temat givet: "Varför är kärlek viktigt?" Alla välkomnades med en ros och en chokladbit. Sedan sjöng man några kristna sånger och ledaren för kvällen läste "Kärlekens höga visa" ur 1 Korintierbrevet 13. En flicka läste sedan en dikt som hon skrivit själv om kärlekens svåra konst. Alla hjälptes därefter åt att försöka definiera vad kärlek egentligen är och varför kärleken är så viktig för oss människor. Till sist delade man en kärleksmåltid med mat och godis som deltagarna själva tagit med sig till samlingen.

På lördagsförmiddagen anordnades en vandring på baksidan av Taffelberget, med fantastisk utsikt över omgivningarna runt Kapstaden. Att vandra tillsammans ger många tillfällen till samtal och är ett bra sätt att lära känna varandra. Även Jesus vandrade med sina lärjungar.

Teologiutbildning riktad till ungdomar.

Jeremy Wyngaard, rektor för det herrnhutiska teologiska seminariet i Kapstaden, tillhör den unga generationens teologer med visionen att på nytt genomsyra Sydafrika med evangeliets

befriande kraft..

Han har sett behovet av att skapa en teologisk utbildning som bättre motsvarar dagens krav på blivande präster, särskilt bland dem som vill arbeta med ungdomar.

Teologiutbildning får inte fastna i enbart teoretiska studier. Den måste kunna tillämpas. Därför har han skapat något som han kallar

”Youthology”:

Det innebär att teologistudierna varvas med kreativa ämnen som konst, teater, musik och sport, ämnen som är viktiga för unga människor.

”Om kyrkan vill vara relevant idag kan den inte bara vara en traditionsbärare”, menar Jeremy Wyngaard, rektor för det herrnhutiska teologiska seminariet i Kapstaden.

”Den måste våga sig ut på nya vägar och möta människorna där de befinner sig.”

Det officiella besöket i Kapstaden avslutades med en gudstjänst i den äldsta herrnhutiska kyrkan i Kapstaden, där den typiska herrnhutstjärnan hänger uppe året om. Det var mycket hedersamt att få predika i den vackra kyrkan. Men först en berättelse om dess historia.

Historien om den herrnhutiska ”katedralen” Moravian Hill i District six, Kapstaden.

En vindpinad söndag 20 maj 1883 samlades ca 100 utfattiga människor i ett mörkt klassrum tillhörande den holländska reformerta kyrkan (”Sydafrikas statskyrka”) för att lyssna till pastor P. Hickel. Medlemmar från olika missionsstationer var samlade för att starta den första Brödraförsamlingen i staden. Fram till dess hade herrnhutarna varit tvungna att verka endast på landsbygden. Brödrakyrkan beslöt att köpa in en tomt och bygga ett hus där pastor Hickel kunde flytta in med sin familj den 22 september 1885.

Planerna för att bygga en kyrka satte igång genast och den 3 mars 1886 lades hörnstenen av pastor Lemmerz. Den 26 september 1886 invigdes kyrkan. Tyvärr träffades kyrkan av en stormvind i november samma år som svepte bort taket. Olika missionsstationer på landsbygden skänkte byggnadsmaterial så att kyrkan kunde återställas i sitt ursprungliga skick. Kyrkan som kallades Moravian Hill kom att få en mycket stor betydelse under närmare 100 år fram till den ödesdigra lagen Group Area Act iscensattes 1980. Den innebar att alla färgade och svarta med våld tvingades bort från District six. Alla hus revs med bulldozers och folk lämnades helt i sticket.

De fick inga ersättningsbostäder, inte ens ekonomisk ersättning. Områdena vid foten av Taffelberget var attraktiva med fin utsikt och nu ville de vita flytta dit. Den hänsynslösa slakten av bostäder och krossade drömmar blev ett stort sår. Idag finns ett museum som skildrar detta övergrepp.

Herrnhuts Brödramission

Nr 1 2024

Ansvarig utgivare och text:
Klas Lindberg

Layout:
Kerstin Lindberg

Bilder: Klas Lindberg,
Kerstin Lindberg,
Julius Mubiru
Wikimedia Commons, Unsplash

Kyrkan fick dock stå kvar. Den ansågs ha visst kulturhistoriskt värde, men man tog bort läktarna och använde den som gymnastiksal och prästgården blev en bar. Den 16 maj 1999 fick herrnhutarna äntligen tillbaka sin kyrka och man kunde återigen fira gudstjänst. President Thabo Mbeki lovade i november 2007 att Brödrakyrkan i Sydafrika skulle få tillbaka hela egendomen och den 5 november 2014 registrerades den officiellt som tillhörig Sydafrikas Brödrakyrka.

Även om Brödrakyrkan fick tillbaka sin gamla kyrka fanns det ingen församling längre kvar på platsen som kunde fira gudstjänst. Alla hade ju blivit bortdrivna. Ändå har man fortsatt att fira gudstjänst varje söndag. Den leds av en pensionerad biskop som är tvungen att även sköta allt praktiskt arbete. Han öppnar och stänger kyrkan, ringer i klockorna och städar, väljer psalmer och leder sången, förbereder gudstjänster, predikar och tar upp kollekt. Han gör det trofast, trots att den gudstjänstfirande församlingen inte är så stor.

David Daniels vision:

Kyrkan behöver så sin säd som man gjort tidigare. Många unga är fortsatt villiga att vara en del av kyrkan och ta ansvar, men ingen har investerat i dem.

Vi ungdomar behöver komma tillsammans igen.

Vi har inte haft några större samlingar de senaste åren.

Ungdomarna får alltid höra att det inte finns pengar för ungdomsarbetet.

Därför drömmer jag om att vi kunde få ekonomiskt stöd till läger och större ungdomskonferenser, på nationell och lokal nivå där ungdomarna uppmuntras att se sin potential och sina möjligheter. De behöver få en röst och upptäcka att när de kommer tillsammans kan de göra mycket mer gott i kyrkan och i det sydafrikanska samhället.”

PROGRAM APRIL - JUNI 2024

Ons 3 april kl. 15 Afternoon tea med bibelsamtal,
Klas Lindberg, Apostlagärningarna

Lörd 13 april kl 10.00- 16.00 "Skapande, Öppen Ateljé"
Anmälan 0733522877, Kostnad 150 kr

Sön 14 april kl. 15 Nattvardsgudstjänst "Fårfälla eller fårfälla?"
Klas Lindberg, Margareta Bengtson

Ons 17 april kl. 15 Afternoon tea med bibelsamtal,
Klas Lindberg, Apostlagärningarna

Sön 28 april kl. 15 Temagudstjänst "Vad är kärlek?"
Klas Lindberg, Margareta Bengtson

Sön 12 maj kl. 15 Nattvardsgudstjänst "Hjälparen kommer"
Klas Lindberg, Margareta Bengtson

Ons 15 maj kl. 15 Afternoon tea med bibelsamtal avslutning,
Klas Lindberg, Apostlagärningarna

Sön 19 maj kl. 11 Ekumenisk gudstjänst i Humlegården
med Frälsningsarméns brassband, Margareta Bengtson,
sång och harpa, Klas Lindberg predikan, präster
och pastorer från alla församlingar på Östermalm.
Ta med kaffekorg. Vid risk för regnväder i Engelbrektskyrkan.

Sön 26 maj kl. 15 Nattvardsgudstjänst "Bli som ett barn"
Klas Lindberg, Margareta Bengtson

Sön 9 juni kl. 15 Nattvardsgudstjänst "Följ din kallelse!"
Klas och Kerstin Lindberg, Margareta Bengtson

Välkomna!

Evangeliska Brödräfsamlingen
Sibyllegatan 13
114 42 Stockholm

www.evangeliska.nu

info@evangeliska.nu
Tel. 070 8540300
PlusGiro 51202-0
SWISH 123 379 62 08